

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 📠: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/50/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

26/2014 (II. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**¹ 2013. január 21-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. február 12-én – dr. Kozma Ákos távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – az M- városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a vele szemben 2013. január 11-én foganatosított rendőri intézkedés miatt 2013. január 21-én postai úton terjesztette elő panaszát, melyhez 2013. március 8-án pótlólag megküldött további iratokat.

A panaszos beadványát a Testületen kívül egyidőben eljuttatta az F. Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Főigazgatóságára is.

A panaszos beadványában egyrészt panasszal kívánt élni a vele szemben foganatosított rendőri intézkedésekkel szemben, másrészt kérte ismeretlen tettes büntetőjogi felelősségre vonását számos bűncselekmény vonatkozásában, valamint fellebbezéssel kívánt élni a megelőző- és ideiglenes távoltartási határozatokkal szemben.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

i) A panaszos ügyének előzményeként előadta, hogy férjével (K. J.) válófélben van, aki őt a kérdéses rendőri intézkedést megelőző napokban folyamatosan zaklatta és fenyegette, hogy a panaszos vonja vissza az ellene 2012. márciusában kezdeményezett birtokvédelmi pert. A panaszost azzal fenyegette, hogy amennyiben ezt nem teszi meg, a panaszos „könnyen a rendőrségen találhatja magát”, mert ő tud olyan bizonyítékot „produkálni”, amiért a panaszos és családja „megütheti a bokáját”.

2013. január 11-én délután a panaszos férje ismét „erőteljes hangnemben” követelte, hogy a panaszos vonja vissza keresetét, és fenyegette, hogy ellenkező esetben „megteszi a megfelelő lépéseket”. A panaszos férje kérését megtagadta, aki távozott a lakásból. A panaszos felhívta őt telefonon, és kérte, este menjen vissza a lakásba, mert szeretné tisztázni fenyegetőzésének okát, lévén, hogy az azt megelőző hetekben a békés megegyezést szorgalmazták. A panaszos férje vissza is ment a lakásba, ahol a panaszos fia (D. M.) is jelen volt. A panaszbeadvány szerint a panaszos férje feldúlt, „természetellenes állapotban” volt, zavartan viselkedett és tőle szokatlan beszédstílusban kezdett el a panaszossal és fiával beszélni. A panaszos később megtudta, hogy a férje a beszélgetésről hangfelvételt akart készíteni. Mikor a panaszos férje látta, hogy feleségének gyanússá vált a viselkedése, kiment a lakásból. A panaszos utánament, és felháborodva kérdőre vonta, hogy mi zajlott odabenn. Erre a panaszos férje hangosan felkiáltott, hogy őt a panaszos ne lökdösse, pedig ekkor a panaszos tőle jó pár lépéssel távolabb állt, a bejárat lépcsőjénél. Ezt követően őt a férje ököllel mellkason ütötte, melyről a későbbiek folyamán a rendőrségen fénykép-, illetve az ambulancián látletet is készült.

Ekkor a panaszos fia kijött utánuk a bejáratához, a panaszost a lakásba segítette és bezárta az ajtót. Megpróbáltak megnyugodni és kihívták a rendőrséget. Eközben arra lettek figyelmesek, hogy a panaszos férjének kiabálását hallják. Az ablakon keresztül látták, amint K. J. a kapuban sétálgat és hangosan segítségért kiabál.

ii) Körülbelül 15-20 elteltével a helyszínre érkeztek a rendőrök. Meghallgatták a panaszost és a fiát, illetve K. J.-t is, és kérdezték, hogy a panaszos mit szeretne. A panaszos beszámolt arról, hogy közelednek a bírósági tárgyalások, és erre való tekintettel azt szeretné, ha a férje nem tartózkodna az ingatlanban, hiszen addig sem lakott életvitelszerűen az ingatlanban, van hova mennie. A rendőrök tájékoztatták a panaszost a távoltartás kérésének lehetőségéről, aki jelezte szándékát, hogy ezzel a lehetőséggel élni szeretne. Ennek okán a rendőrök felhívták az M. városi Rendőrkapitányság ügyeletes tisztjét, és közben tájékoztatták a panaszost, hogy a hétvégére tekintettel a határozat meghozatala több órát is igénybe vehet. Valóban hosszasan kellett várakozni, míg az ügyeletes tiszt meg nem jelent a panaszosnál, akinek újból be kellett számolni a történetekről. Az ügyeletes tiszt közölte, hogy fel kéne venni a kapcsolatot az ügyeletes bíróval, és ő is arról tájékoztatta a panaszost, hogy több órát vehetne igénybe a döntés meghozatala. Mivel mindannyian – a panaszos, a férje, valamint D. M. – a lakásban tartózkodtak, a rendőrök próbálták a feleket békés megegyezésre bírni. Részére a férje azt az ígéretet tette, hogy az ingatlant elhagyja, és őket a tárgyalásokig nem zaklatja, melybe a panaszos a fiával együtt belenyugodott. Az ingatlant ekkor mind a rendőrök, mind K. J. elhagyták, így a panaszos és fia elmentek lepihenni.

iii) Hajnali kettőkor a panaszos dörömbölésre ébredt, és a két – korábban intézkedő – rendőr állt az ajtóban. Közölték a panaszossal, hogy őt és fiát azonnal elő kell állítaniuk. A panaszos ezt nem értette, hiszen minden rendben volt, K. J. az ingatlanhoz nem tért vissza. A panaszosnak egyéb tájékoztatást nem adtak, csak beszállították őket az M. városi Rendőrkapitányságra. Az ügyeletes tiszt tájékoztatta őket, hogy a rendőrök távozását követően kb. másfél-két órával K. J. megjelent a rendőrkapitányságon és ellenük kért

távoltartási intézkedést. A panaszos kifejezte megdöbbenését, mivel pár órával korábban még lebeszéltek őket a távoltartás igényléséről, azóta pedig új körülmény nem merült fel. Az ügyeletes tiszt válaszul elmondta, hogy K. J. tárgyi bizonyítékot adott le, mely alapján ellenük intézkedést kellett foganatosítani, azonban azt a panaszos kérése ellenére nem közölte, hogy mi az új bizonyíték.

Hosszas várakozást követően egy nagy papírhalmossal kerültek elő a rendőrök, amit alá akartak íratni a panaszossal. Mivel nem volt nála szemüveg, így jelezte, hogy annak tartalmát nem ismeri, és nem írja alá, főleg azok után, hogy azt kivette, hogy az irathalom első oldalán vastagon szedve szerepel a férje, mint bántalmazott. A rendőr azt közölte vele, hogy amennyiben nem írja alá a dokumentumokat, azt hatósági tanú jelenlétében fogják vele aláírni, de az utolsó oldalon lehetősége lesz megjegyzéseket írni, hogy a határozattal szemben panasszal él. Ezt követően mind a panaszos, mind fia aláírták a papírokat, de azt nem ismerte el, hogy ő bántalmazó lenne, külön sorban saját megjegyzést fűzött az irathoz. A panaszossal aláhúztak valamit a dokumentumon, amire azt a tájékoztatást kapta, hogy azon az időpontok helyességét jelölték meg. Utólag vette csak észre a panaszos, hogy az a szóbeli figyelmeztetés megtörténtére, valamint a tájékoztató átvételére vonatkozott, holott azok aláírásakor még az irat tartalmával sem volt tisztában. A papírmunka végeztével az ügyeletes tiszt közölte, hogy hazamehetnek, ő pedig megpróbálja elérni telefonon K. J.-t, hogy ő is jelenjen meg a panaszos ingatlanánál annak érdekében, hogy aláírja a papírokat és egy esetleges egyezség alapján mégis maradhasson a panaszos és a fia az ingatlanban.

Hajnali öt körül szállították vissza a panaszost és fiát lakásukhoz. K. J. szinte ugyanakkor érkezett az ingatlanhoz, és rendőri kérdésre közölte, hogy csak ahhoz ragaszkodik, hogy D. M. távozzon az ingatlanból, a panaszos maradhat. A rendőrök ezt a nyilatkozatot nem rögzítették írásban a határozaton, és nem hívták fel a panaszos figyelmét arra, hogy ezt kihasználva K. J. bármikor szabálysértés elkövetésével vádolva eltávolíttathatja a panaszost az ingatlanból, amit később meg is tett.

A panaszos fia kb. egy óra alvást követően a megállapodás szerint elhagyta a lakást és elutazott. A panaszos zaklatott idegállapota miatt le sem tudott pihenni, hanem telefonon kérte nővérét, hogy jöjjön el hozzá. Mialatt rá várt, megjelent a lakásnál K. J. A panaszos által elismerten magából kikelve vont a kérdőre a történetekről, mire a férje szó nélkül távozott. Rövid időn belül visszajött, és cinikusan megjegyezte, hogy már megmondta, mire számíthat a panaszos, ha nem vonja vissza birtokvédelmi keresetét. Ezt követően ismét távozott.

iv) A panaszos éppen a különböző peranyagok iratait másolta, mikor ismét két rendőr jelent meg a háznál és erőszakosan, szinte kiabálva a panaszost arra akarták kényszeríteni, hogy azonnal hagyja el az ingatlant. A panaszos beszámolt nekik a korábban intézkedő rendőrök előtt tett megállapodásról, azonban ennek ellenére ők egyre erőteljesebben követelték, hogy a panaszos hagyja el az ingatlant. A panaszos kérésének eleget téve a rendőrök betelefonáltak a rendőrkapitányságra, ahol megkérdezték, hogy végre kell-e hajtaniuk az intézkedést. A panaszost ezt követően arról tájékoztatták, hogy ha kell, megbilincselve is az ingatlan elhagyására kell kényszeríteniük a panaszost.

A panaszos kérte, hogy legalább hadd várja meg nővérét, aki úton volt a lakáshoz, mivel nem kívánta őrizetlenül hagyni az ingatlant, koros, beteg kutyáját, macskáját, értékeit, valamint a kezében lévő fontos iratokat is biztos helyre kell tennie. A panaszost ennek ellenére azonnal autóba ültették és előállították, épphogy arra volt ideje, hogy az iratokat a nappaliban elrejtse és felkapja táskáját.

Az autóból elérte nővérét, aki másik testvérükkel együtt a panaszos után mentek M. városba.

Mikor megérkeztek a rendőrkapitányságra, a panaszos kérte, tájékoztassák előállításának okáról, azonban semmilyen magyarázatot nem kapott, sőt, megtiltották neki a telefonhasználatot, és nem engedték, hogy bárkit is értesíthessen, még az ügyvédjét sem.

Negyed óra elteltével megérkezett a panaszos nővére és bátyja a rendőrkapitánysághoz, azonban hiába kopogtattak az ajtón, nem engedték őket be, csak „flegma” válaszokat kaptak. Kint szakadt a hó, és a mínusz 4 fokban kb. háromnegyed órát voltak kénytelenek várakozni testvérükre. Végül bátyja erélyes fellépésének köszönhetően beszéltek az akkor ügyeletes felettséssel. A panasossal aláírtak két igazolást és egy nyilatkozatot, melyek közül a nyilatkozatból csak többszöri kérésére kapott másolatot.

A panaszos – a későbbi esetleges atrocitások elkerülése végett – rendőri kíséretet kért, és így mentek vissza lakásához. Épp készülődött a panaszos, mikor a rendőrök közölték, hogy riasztást kaptak, el kell távozniuk, és felszólították a panaszoszt is, hogy hagyja el az ingatlant. A panaszos ezért kénytelen volt ismételtlen hátrahagyni személy értékeit, és távozott a lakásból. Távozásának pillanatában megjelent K. J.

v) 2013. január 14-én, hétfőn 13 órakor bírósági meghallgatás volt, ahol K. J. hozzájárult a távoltartó határozat felfüggesztéséhez, azonban fellebbezési jogáról nem mondott le. Mivel a bírói felfüggesztő határozat nem emelkedett jogerőre, a panaszos továbbra sem térhetett vissza otthonába.

Összefoglalva az eddigieket, a panaszos beadványában rögzítette, hogy panasszal kíván élni a rendőrök indokolatlan és erőszakos fellépésével szemben. Hangot adott értetlenségének, miszerint őt lebeszélték azon szándékáról, hogy távoltartást kérjen férjével szemben, ugyanakkor ellene azt pár órával később elrendelték. Nem érti, hogy válhatott a rendőrségi iratok szerint bántalmazóvá, és hogy tilthatták ki saját otthonából. A távoltartás ideje alatt férje mindössze egyszer jelent meg az ingatlannál, akkor is mindössze fél órára, ami alatt a panaszos válóperes iratait eltüntette, a fűtést kikapcsolta. Sérelmezte a méltóságát sértő rendőri eljárást.

vi) A panaszos utólag megküldte a Testület részére az F. Megyei Sz. Gy. Kórház Sürgősségi Traumatológiáján 2013. január 12-én 20 óra 19 perckor készített orvosi látéletet. Az irat rögzíti, hogy a panaszos mellkasán egy „női tenyérszerű” zúzódás látható, mely kékes elszíneződésű, gyógyulási ideje 8 napon belüli.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A panaszos általi bejelentés alapján 2013. január 11-én 22 óra 10 perckor érkezett a helyszínre P. r. hdgy, és ekkor már a házban tartózkodott Cs. r. ftörm. és B. r. örm. is. Kérkezésének oka a panaszos azon bejelentése, miszerint férje bántalmazta, amely miatt ideiglenes megelőző távoltartást szeretne vele szemben kérni.

A panaszost szóban meghallgatták, aki elmondta, hogy férje erőlyesen, támadóan lépett fel vele szemben aznap este, kiabált és fenyegette őt, majd több alkalommal is meglökte. El nem esett, sérülése ugyancsak nem keletkezett. Elmondta, hogy eltekint az ideiglenes megelőző távoltartás alkalmazásától, ha a férje a házat önként elhagyja. Az elmondottakat D. M. is megerősítette.

Ezt követően meghallgatták K. J.-t, aki tagadta, hogy bántalmazott volna bárkit is, ennek ellenére önként elhagyja az ingatlant. A fentiek tudatában a panaszos nem kérte az ideiglenes megelőző távoltartás alkalmazását, és aláírta az erről szóló nyilatkozatot.

A rendőrök megvárták K. J. távozását, majd ők is elhagyták a helyszínt.

2) A panaszos 2013. január 11-én aláírt egy nyilatkozatot, miszerint a hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható ideiglenes megelőző távoltartásról szóló 2009. évi LXXII. törvényről (a továbbiakban: Hek. tv.) a tájékoztatást megkapta, jogkövetkezményeiről a felvilágosítást megértette, és nem kéri az ideiglenes megelőző távoltartást férje, K. J. ellen.

3) 2013. január 11-én 23 óra 56 perckor vették fel az M. városi Rendőrkapitányságon K. J. vallomását, melynek során az alábbiakat adta elő.

A ház, amelyben laknak, K. J. előző házasságából született gyermekének tulajdona, melyet K. J. haszonélvezeti joga terhel. A panaszos a címet állandó lakhelyként jelentette be, míg D. M. tartózkodási helyként, melynek érvényességi ideje azóta lejárt.

A panaszossal a házassága 2011-ben romlott meg, azt követően kezdeményezték a válópert, mely azóta folyamatban van. K. J. előadása szerint őt a felesége folyamatosan zaklatja, halálosan megfenyegeti annak érdekében, hogy minél előnyösebben részesüljön a vagyonmegosztásból. Feljelentése nyomán felesége ellen büntetőeljárás van folyamatban zaklatás miatt. Számos hangfelvétel áll K. J. rendelkezésére a bizonyítás megkönnyítése érdekében, mivel rendszeresen bekapcsolja a telefonján a hangrögzítést, mielőtt hazaérkezik.

Állítása szerint őt mind a panaszos, mind D. M. többször tetteleg bántalmazta, sérülései azonban ezidáig mindig könnyűek voltak, így – abban reménykedve, hogy a helyzet rendeződik – nem tett feljelentést. 2012. karácsonya környékén azonban elmergesedett a helyzet, és őt D. M. azóta már kétszer bántalmazta.

2013. január 11-én este 20 óra környékén ért haza, ahol ismét elkezdtek vitatkozni a vagyonmegosztásról. A panaszos 20 millió forintot követelt K. J.-tól, azonban K. J. 5 millió forintot lett csak volna hajlandó megfizetni azonnal, a többi a bírósági ítélet alapján fizetné meg. Mivel a megbeszélés helyett ismét kiabálni kezdtek K. J.-vel, közölte, hogy inkább elmegy, mert nem bírja elviselni ezt a légkört. K. J. kilépett a házból, a panaszos és D. M. pedig kiabálva követték. Amikor K. J. az autójához ért, a panaszos a kocsira állt és az öklével legalább tíz alkalommal megütötte K. J. mellkasát, miközben kiabálva követelte, hogy K. J. adja oda a telefonját. K. J. attól tartott, hogy – mint ahogy arra már korábban is volt példa – a panaszos össze akarja törni a telefonját, hogy a hangfelvétel megsemmisüljön.

Mindeközben D. M. is kint tartózkodott, aki először anyjára szólt, hogy hagyja abba K. J. bántalmazását, ám nem sokkal azt követően ő is elkezdett kiabálni, és eltorzult arccal, gyors léptekkel elkezdett közeledni K. J. felé. K. J. megijedt és elkezdett futni a kapu irányába, azonban D. M. utolérte és hátulról megragadta a mellényét és maga felé rántotta, amitől K. J.

elesett. A sóderes talajon a jobb könyökét beverte, az elkezdett vérezni. D. M. megpróbálta megkeresni K. J. mellényében a telefont, azonban K. J. összekuporodott és hangosan segítségért kiáltott több alkalommal. Ezt hallva D. M. visszament a házba. Az egész esetről sikerült hangfelvételt készítenie, melyet a nyomozó hatóságnak lejátszott.

K. J. előadta, hogy folyton retteg, hogy mikor támadják őt meg és fél, hogy valami komolyabb baj történhet vele, ha ez így folytatódik. A fentiek miatt kérte az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését a panaszos és fiával szemben. Kérdésre válaszolva előadta, hogy a panaszos rendelkezésére áll egy – a tulajdonában álló – bebútorozott lakás Sz. városban, melyben nem lakik senki, tehát lenne hova mennie.

K. J. az ideiglenes megelőző távoltartás igénylésével egyidőben magánindítványt tett könnyű testi sértés miatt.

A jegyzőkönyvet 2013. január 12-én 00 óra 56 perckor zárták le.

4) K. J. meghallgatását követően meghallgatták az általa mobiltelefonnal készített 22 perces hangfelvételt az aznap esti eseményekről.

A hivatalos feljegyzésben P. r. hdgy. ismertette az általa hallottakat, miszerint K. J.-val kb. 10 percen keresztül üvöltözik egy középkorú nő [a panaszos], akit K. J. folyamatosan nyugtatni próbál az időközben bekapcsolódó fiatal férfival [D. M.] együtt, majd közölte, hogy ezt nem bírja tovább és elmegy. Hallatszik, ahogy az ajtó nyílik, majd sóderes talajon lépkednek. Ezt követően gyors lépés zajai után a középkorú nő ismét kiabálásba kezd, majd több alkalommal recsegés illetve dobolás hallatszik, majd a fiatal férfi erélyes beszéde. Gyorsuló lépteiket lehetett hallani, mely hirtelen véget ért és egy nagyobb puffanás hangja követett. A hangfelvétel ruházat susogása, recsegése hallatszik, melyet több idős férfi hang segélykérése szakít meg.

5) A Testület rendelkezésére áll K. J. sérüléséről az M. Városi Kórházban 2013. január 12-én felvett ambuláns lap, mely egy 5 cm-es felületes zúzott hámphányos felületet rögzít a jobb könyökön, valamint 2 cm-es zúzott területet a jobb térdén.

6) A panaszos első előállításának végrehajtásáról készített jelentés az alábbiakat tartalmazza.

A panaszost a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdésének 1. pontja alapján igazoltatták, 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, majd az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontja alapján előállították. Vele szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

B. r. őrm. és Cs. r. ftőrm. a Bűnügyi Ügyelet utasítására jelentek meg ismételten a helyszínen. Tekintettel arra, hogy a panaszos ellen tárgyi bizonyítási eszköz merült fel, amely alátámasztotta vele szemben az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését K. J.-vel szemben, a panaszost előállították további intézkedés céljából az M. városi Rendőrkapitányságra a Bűnügyi Ügyelet utasítására.

A panaszosnak az előállítás okáról szóló tájékoztatót, valamint előállításának idejéről szóló igazolás az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján kiadták.

A panaszost 2013. január 12-én 02 óra 40 perckor átadták a Bűnügyi Ügyeletnek. A panaszos előállításának oka 05 óra 50 perckor szűnt meg, így a panaszost szabadon bocsátották.

A parancsnoki kivizsgálás megállapítása szerint az intézkedés jogszerű és szakszerű volt, és megfelelt az Rtv. 15. §-ában előírt arányosság követelményének.

A panaszos aláírt egy nyilatkozatot is, melynek értelmében jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatót megkapta, és előállításának okáról, annak várható időtartamáról szóló tájékoztatót szóban megkapta.

7) A panaszost 2013. január 12-én 02 óra 41 perckor hallgatták meg az M. városi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán.

A panaszos előjáróban közölte, hogy olyan magatartást nem tanúsított, amelynek alapján vele szemben alkalmazható lenne az ideiglenes megelőző távoltartás, ugyanakkor őt K. J. már többször megfenyegette, hogy „csinál” olyan bizonyítékot, amivel őt és családját tönkretesz. Előadása szerint K. J. az, aki folyamatos jelleggel zaklatja őt és fiát, ki akarja őket tenni a házból, amit pedig együtt építettek, aminek a tulajdonjogát K. J. „átjátszotta” saját fiának a nevére.

Az aznap esti eseményekről a panaszos úgy nyilatkozott, hogy K. J. egy beszélgetést követően az utcára futott, ott levetette magát a földre és elkezdett kiabálni, azt nem tudja, hogy pontosan mit. A panaszos D. M.-nek köszönhette, hogy K. J. nem bántalmazta, aki őt folyamatosan lökdöste.

K. J.-vel szemben a panaszos feljelentése nyomán jelenleg is folyamatban van büntetőeljárás egy 2012. márciusi eset kapcsán, amikor őt K. J. fellökte és elszakadtak a térszalagjai.

A panaszos megítélése szerint K. J. rágalmozást követ el azáltal, hogy valótlanul állítja, hogy bántalmazták, mivel épp ő az, aki őt és fiát terror alatt tartja. Sérelmezte azt is, hogy az esti bejelentése nyomán kikerkező rendőröktől végül azért nem kérte K. J.-vel szemben az ideiglenes megelőző távoltartást, mert azt az ígéretet kapta, hogy K. J. önként elhagyja a házat.

A jegyzőkönyvet 03 óra 42 perckor zárták le.

8) A panaszos első előállításának időtartamáról készített igazolás szerint – melyet a panaszos aláírt – személyi szabadságát 02 óra 20 perctől 05 óra 50 percig korlátozták. A panaszos hozzátartozó, illetve képviselő kiértesítését nem kérte.

9) Megküldött az illetékes rendőrkapitányság egy újabb igazolást is a panaszos előállításának időtartamáról, mely az előző pontban említetteket tartalmazza, ugyanakkor a panaszos szabadon bocsátásának időpontja az iraton 05 óra 50 perc.

10) D. M. 2013. január 12-én 03 óra 48 perckor való rendőrségi meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy épp beszélgettek anyagiakról hármasban, mikor K. J. hirtelen nagy lendülettel felállt az asztaltól és kiment az autójához. A panaszos és D. M. követték. A panaszos higgadtan beszélt K. J.-hez, aki azonban felemelte a hangját és megragadta a panaszost a mellkasánál és arrébb taszította. Erre reagálva D. M. a panaszos és K. J. közé állt.

K. J. ekkor kiment a kapuhoz és mintha színészkedni szeretett volna, elkezdett kiabálni segítségért.

A jegyzőkönyvet 04 óra 16 perckor zárták le.

11) Az M. városi Rendőrkapitányság kapitányságvezetője 2013. január 12-én 04 óra 20 perckor hozott határozatot ideiglenes megelőző távoltartás elrendeléséről. Az iratban K. J. szerepel bántalmazottként, míg a panaszos és fia bántalmazóként.

A határozatban röviden ismertetik K. J. személyes előadását, mely fent a 2-es pontban részletesen szerepel. K. J. vallomását alátámasztotta a nyomozó hatóság rendelkezésére bocsátott tárgyi bizonyítási eszköz, melyet külön hivatalos feljegyzésen rögzítettek. A fentiek alapján rendelték el a határozat közlésétől számított 72 óra időtartamra, hogy a panaszos és fia tartsák magukat távol K. J.-től. Tekintettel továbbá arra, hogy K. J. személyi igazolványával bizonyítottan életvitelszerűen tartózkodik a panaszossal közösen lakott házban, a panaszos és fia kötelesek az ingatlant elhagyni, melyet megelőzően a legszükségesebb személyes tárgyaikat jogosultak magukkal vinni.

A határozat azt a tájékoztatást is tartalmazza, hogy az előírt kötelezettségek megszegése szabálysértést valósít meg, amely elzárással vagy pénzbírsággal sújtható.

A dokumentum minden oldalán szerepel a panaszos aláírása is, valamint saját kezűleg írt megjegyzése, miszerint a határozattal szemben panasszal él.

12) Az ideiglenes megelőző távoltartás ügyében hozott határozat kihirdetését követően P. r. hdgy. felhívta a panaszos és fia figyelmét a határozat megsértésének következményeire és tájékoztatta őket, hogy várhatóan 2013. január 14-én a délutáni órákban tartanak bírósági tárgyalást ügyükben. A panaszos a tájékoztatást megértette. A beszélgetésről a r. hdgy. hivatalos feljegyzést készített.

13) Az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését követően az M. városi Rendőrkapitányság hivatalból kezdeményezte a megelőző távoltartás elrendelésére irányuló bírósági nemperes eljárást a Hek. tv. 14. § (1) bekezdése alapján.

14) P. r. hdgy hivatalos feljegyzése rögzíti, hogy 2013. január 12-én 14 órakor személyesen jelent meg K. J. a rendőrkapitányságon, és bejelentést tett arról, hogy a panaszos az ideiglenes megelőző távoltartás szabályait megszegte, mivel az ingatlant nem hagyta el, valamint őt újból életveszélyesen megfenyegette. P. r. hdgy. meghallgatott egy hangfelvételt, melyet K. J. bocsátott a rendelkezésére, majd értesítette a rendőrkapitányság ügyeletesét a további intézkedések megtétele céljából.

15) P. r. hdgy hivatalos feljegyzést készített az általa meghallgatott hangfelvétel tartalmáról, melyben hallatszik, hogy a panaszos K. J.-t ismételten életveszélyesen megfenyegette.

16) K. J. ismételt meghallgatásáról készített jegyzőkönyv rögzíti, hogy az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését követően K. J.-t megkérte a panaszos és fia, hogy hadd maradjanak a házban, amíg szükséges személyes tárgyaikat összeszedik és kivilágosodik, azt követően távozni fognak. K. J. ebbe beleegyezett, de mondta, hogy mire ő aznap 13 órakor végez a munkájával, hagyják el mindketten a házat és tegyenek eleget a határozatban foglaltaknak. Ezt a panaszos tudomásul vette, azonban mikor K. J. 13 óra 30 perc körüli

időben hazaért, a panaszos még mindig a házban tartózkodott és ismételten elkezdte őt fenyegetni, melyet a panaszos telefonjával rögzített. Mivel a panaszos megint támadólag közelített K. J. felé, elhagyta az ingatlant és bement a rendőrkapitányságra, hogy jelezze a történeteket.

A jegyzőkönyvet 15 óra 25 perckor zárták le.

17) A panaszos ismételt előállításának végrehajtásáról készített jelentés az alábbiakat tartalmazza. A panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdésének 1. pontja alapján igazoltatták, majd 33. § (2) bekezdésének f) pontjának második fordulata (szabálysértést elkövető személy előállítása, akivel szemben az eljárás azonnal elfolytatható) alapján előállították.

Az intézkedő rendőröknek (G. r. tzls. és P. r. ftörm.) az M. városi Rendőrkapitányság ügyelete adta azt az utasítást, hogy állítsák elő a panaszost, mivel a panaszos megszegte a Bűnügyi Osztály által hozott ideiglenes megelőző távoltartási határozatban foglaltakat. A helyszínre érkezve az intézkedő rendőrök azt tapasztalták, hogy a panaszos a lakásban tartózkodik. A panaszos elmondta nekik, hogy férjével szóban megállapodtak, hogy a távoltartó határozat ellenére maradhat a lakásban. A fentieket jelentették az ügyeletre, ahonnan azt az utasítást kapták, hogy mivel megszegte a távoltartási szabályokat, állítsák elő a panaszost.

A panaszosnak az előállítás okáról szóló tájékoztatót, valamint előállításának idejéről szóló igazolás az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján kiadták.

A panaszost 2013. január 12-én 16 óra 15 perckor átadták a Bűnügyi Ügyeletnek. A panaszos előállításának oka 17 óra 45 perckor szűnt meg, így a panaszost szabadon bocsátották.

A parancsnoki kivizsgálás megállapítása szerint az intézkedés jogszerű és szakszerű volt, és megfelelt az Rtv. 15. §-ában előírt arányosság követelményének.

A panaszos aláírt egy nyilatkozatot is, melynek értelmében jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatót megkapta, és előállításának okáról, annak várható időtartamáról szóló tájékoztatót szóban megkapta.

18) A panaszos ismételt előállításának időtartamáról készített igazolás – melyet szintén aláírt a panaszos – szerint 2013. január 12-én 16 órától 17 óra 45 percig korlátozták személyi szabadságát. Hozzá tartozó, illetve képviselő kiértesítését ez alkalommal sem kért.

19) A panaszos ismételt előállítását fogatosító G. r. tzls. a panaszossal szemben még az intézkedés napján szabálysértési feljelentést tett, mivel a panaszos megszegte a hatályban lévő ideiglenes megelőző távoltartás rendelkezéseit.

20) A panaszos a vele szembeni rendőri intézkedésekkel szembeni panaszát a Testületen kívül megküldte az F. Megyei Rendőrkapitányságra is, ahol 2013. január 30-án egy jelentésben rögzítették a panasz kivizsgálása nyomán tett megállapításokat.

A panasz megalapozottságának megállapítása érdekében bekérték a büntetőeljárások nyomozati iratait, melyekből kiderült, hogy a panaszos és K. J. kölcsönösen feljelentették már a korábbiakban egymást, mely büntetőeljárások folyamatban vannak.

Az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének megalapozottsága kapcsán érdemi vizsgálatot iratok hiányában nem folytattak, az indokolatlan előállítása kapcsán pedig hatáskörük hiányát állapították meg azzal, hogy tájékoztatták a panaszost jogorvoslati lehetőségeiről.

21) A panaszos ellen megindult szabálysértési eljárás során 2013. február 6-án tanúként hallgatták meg B. r. őrm-ert, aki jelen volt akkor, amikor a panaszost visszaszállították a házhoz az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését követően. A r. őrm. megerősítette, hogy K. J. valóban azt mondta, hogy ő csak D. M. távozását kéri az ingatlanból.

Cs. r. főrm. tanúkénti meghallgatása során megerősítette B. r. őrm. által mondottakat és azzal egészítette ki, hogy hallották, amikor K. J. engedélyezte a panaszosnak, hogy maradjon a kis házban a kutyájával.

22) A panaszos által benyújtott panasz nyomán közigazgatási eljárás indult az M. városi Rendőrkapitányságon, melynek során tanúként hallgatták meg G. r. tzls-t 2013. április 8-án, aki a panaszos második előállítását fogatosította.

Részére az ügyeletes adta azt az utasítást, hogy állítsák elő a panaszost további intézkedés lefolytatása végett. A helyszínen igazoltatást követően ismételt felhívta az ügyeletes, hogy megkérdezze az utasítást. A panaszost felszólította, hogy készülődjön, aki sírt és különböző indokokat hozott fel, többek között azt is, hogy a férje a távoltartó határozat elrendelését követően részére szóban engedélyezte, hogy ott tartózkodjon. A r. tzls. közölte, hogy neki az utasítást végre kell hajtania ettől függetlenül. A panaszost csak úgy 10 perc készülődés elteltével tudták előállítani.

Sértegető vagy más goromba hangnem egyik fél részéről sem fordult elő a r. tzls. szerint. Elmondása szerint felszólítása nem volt sem agresszív, sem erőszakos, az előállítás tényét vele kulturáltan, normális hangnemben közölte. Előállításának indokát is közölte vele, miszerint a távoltartó határozatban foglaltakat szegte meg. Az ügyeletes is amiatt hívta fel ismételt, mert megsajnálta a panaszost és tisztázni akarta, nem történt-e félreértés.

Valóban elhangzott a r. tzls. részéről arra vonatkozó figyelmeztetés, hogy amennyiben az intézkedésnek önként nem veti alá magát, testi kényszert és bilincselést kell alkalmazniuk, azonban ezt inkább jóindulatú figyelmeztetésnek szánta, semmiképpen nem agresszív fellépésnek.

A r. tzls. tanúkénti meghallgatásán részt vett a panaszos is, aki megerősítette, hogy minden úgy történt, ahogy arról beszámolt a r. tzls. Azt is megjegyezte, hogy a jelen lévő rendőr valóban nagyon kedves volt, azt csak hallotta, hogy részére az ügyeletes adta az utasítást, hogy őt akár bilincsben is, de elő kell állítani. A panaszosnak a r. tzls.-sal, illetve kollégájával szemben semmilyen kifogása nem volt, mivel ők kulturáltak voltak és semmiképp nem erőszakosak.

23) Szintén sor került D. M. tanúkénti meghallgatására a közigazgatási hatósági eljárásban. Előadta, hogy első előállításuk alkalmával őket nem tájékoztatták arról, hogy miért állítják őket elő, így az csak a rendőrkapitányságon derült ki számukra, hogy velük szemben rendelnek el ideiglenes megelőző távoltartást. Hozzátette, hogy bár sértő, agresszív kifejezést nem alkalmaztak, de nyomást gyakoroltak rá és édesanyjára, hogy írják alá a határozatot.

24) A közigazgatási eljárás során tanúként hallgatták meg Cs. r. főrm.-ert is, aki összesen két alkalommal jelent meg a helyszínen, és aki a panaszos első előállítását fogatosította.

Előadta, hogy első kiérkezésükkor őket egy idősebb úr [K. J.] fogadta, majd bementek a házba, ahol a panaszos és D. M. tartózkodtak. A feleket meghallgatták, majd tájékoztatták őket a lehetőségeikről. Ezt követően megérkezett P. r. hdgy., és végül a panaszos úgy döntött, hogy nem kéri a távoltartás elrendelését. A r. főrm. megítélése szerint semelyik kollégája nem élt ráhatással, hogy a panaszos aláírja a lemondó nyilatkozatot.

Mikor ismételtén kivonultak a helyszínre a panaszos előállítása céljából, őt tájékoztatták a panaszost arról, hogy előállításának oka, hogy K. J. távoltartást kért velük szemben.

A távoltartó határozat aláírása érdekében nyomást nem gyakoroltak a panaszosra.

Cs. r. főrm. is úgy nyilatkozott, hogy hallották, amint K. J. közölte a panaszossal, hogy a távoltartó határozat ellenére maradhat az ingatlanban.

A tanúmeghallgatáson jelen volt a panaszos is, aki megjegyezte, hogy kérdezték az előállításuk okáról, azonban részükre mindössze annyit mondtak, hogy parancsot kaptak arra.

25) P. r. hdgy. a következőket adta elő tanúkénti meghallgatása során.

Nem sokkal azt követően, hogy a panaszos házatól visszaérkezett a r. hdgy. a kapitányságra, megjelent K. J., aki elővette a mobiltelefonját és lejátszotta a hangfelvételt, kérve a távoltartás elrendelését felesége és annak fiával szemben. Később, mikor őket előállították, a r. hdgy. tájékoztatta őket arról, hogy K. J. távoltartást kért velük szemben és tárgyi bizonyítási eszközt is becsatolt. Ezt követően meghallgatta a feleket, majd meghozta a távoltartásról a határozatot, melyet kihirdetett a felekkel. A panaszos kifogásolta a határozatot, azt nem akarta elolvasni, aláírni, többször telefonált. A r. hdgy. tájékoztatta őt arról, hogy a határozat hatályba lépett, és amennyiben azt nem írja alá, hatósági tanút fog alkalmazni. Végül mind D. M., mind a panaszos aláírták a határozatot. A panaszosnak szóban többször elmondta, mi a lényege a távoltartó határozatnak.

D. M. még távozása előtt mondta, hogy meg szeretné beszélni K. J.-val, hogy maradhasson az ingatlanban reggelig a panaszos, a r. hdgy. azonban tájékoztatta arról, hogy erre a határozat nem ad lehetőséget.

Másnap megjelent a rendőrkapitányságon K. J., és mondta, hogy feleségének megengedte, hogy maradhasson az ingatlanban, aki azonban ismételtén megfenyegette, melyről K. J. hangfelvételt készített és le is játszott a r. hdgy.-nak.

A panaszos, aki mindvégig jelen volt a meghallgatáson, hozzátette, hogy nem voltak tisztában azzal, hogy mit írnak alá. Hozzátette, hogy elfogadhatatlannak tartja, hogy szóbeli megegyezés ellenére őt mégis előállították, illetve, hogy nem figyelmeztették őt arra, hogy a szóbeli egyezség semmilyen ráhatással nincs a határozatra.

A r. hdgy. válaszában előadta, hogy ő szóban közölte a határozat tartalmát. A panaszos ráadásul kifejezetten kifogásolta, hogy a neve alatt a „bántalmazó” kifejezés szerepelt, mely bizonyítja, hogy el tudta volna olvasni a határozatot.

26) Az M. városi Rendőrkapitányság rendőrségi főtanácsosa 2013. május 21-én végzést hozott az eljárás felfüggesztéséről, tekintettel a Testület előtt megindult panaszeljárásra.

27) A Testület rendelkezésére áll számos egyéb dokumentum (pl. D. M. előállításának végrehajtásáról készített jelentés, előállításának időtartamáról készített igazolás, büntető-, illetve szabálysértési eljárással kapcsolatos iratok), melyek a panaszügy elbírálása szempontjából nem bírnak relevanciával, így ismertetésüktől a Testület eltekint.

III.

A Testület a panaszeljárás keretében mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy hatásköri szabályai alapján mely panaszosi sérelmek vizsgálatát végezheti el.

Először a Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán azt értékelte, hogy hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése értelmében: „Akinak a IV–V. Fejezetben – a 46/A–46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

- a) panasszal fordulhat az intézkedést fogantató rendőri szervhez vagy
- b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kitételeitől függően
 - ba) az országos rendőrfőkapitány,
 - bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy
 - bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.”

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, amelyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
 - a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
 - a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),
- tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület a felsorolt fejezetekben konkrétan rögzített rendőrségi kötelezettségeken és jogosítványokon túl az Rtv. IV. fejezetében foglalt 11. § (1) bekezdésén keresztül [a „rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”] vizsgálati köré vonja a rendőri fellépésre vonatkozó, a megjelölt körön túli szabályokat is. Azonban a Testület töretlen gyakorlata szerint ezt a kiterjesztést csak azon esetekre lehet alkalmazni, amelyre egyéb, speciális jogorvoslat nem áll rendelkezésre. A Testületnek tehát a hatáskör kérdésénél azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszolt körben a panaszos rendelkezésére áll-e olyan jogorvoslati lehetőség, amely a Testület hatáskörét kizárja.

A Hek. tv. 10. §-a szerint: „a határozat ellen fellebbezésnek nincs helye. A rendőrség határozatának bírói felülvizsgálatára közigazgatási nemperes eljárásban kerül sor”. Ugyanezen törvény 12. § (2) bekezdésének szabályai szerint: „a határozat bírósági felülvizsgálatát a határozat kézbesítésétől számított három napon belül lehet kérni. A kérelem elbírálására a bántalmazott életvitelszerű tartózkodási helye szerinti járásbíróság jogosult”. Ugyanakkor a (3) bekezdés kimondja, hogy: „a kérelem benyújtásának a távoltartó határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, azonban a bíróság a határozat végrehajtását felfüggesztheti”. A további rendelkezések szerint: „a bíróság a kérelemről annak beérkezésétől számított három munkanapon belül határoz. A bíróság a közigazgatási határozatot megváltoztathatja”.

Mindebből az következik, hogy ideiglenes megelőző távoltartó határozatnak törvényben önálló, szabályozott jogorvoslati rendszere van. A fentiek szerint megállapítható tehát, a Testületnek nincs hatásköre annak eldöntésére, hogy a rendőrség jogszerűen rendelte-e el az ideiglenes megelőző távoltartást, azonban annak vizsgálatára kiterjed, hogy fenn állt-e a rendőrség intézkedési kötelezettsége az ügy kapcsán, és ennek, illetve a hozzátartozók közötti erőszak miatt alkalmazható távoltartásról szóló Hek. tv 6. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségeknek elegendő téve, jogszerűen állította-e elő a panaszost.

A fenti panasz tárgyában a Testület hatáskörének hiányát volt kénytelen megállapítani.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv., valamint Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) releváns rendelkezéseire – a panaszos kifogásai alapján az alábbi megállapításokra jutott.

A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

A Testület az átláthatóság érdekében a panaszos két előállítását külön részekben vizsgálja.

A)

1) A panaszos elsőként azt kifogásolta, hogy őt lebeszélték arról, hogy ideiglenes megelőző távoltartást kérjen férjével szemben.

Azt a panaszos maga rögzíti beadványában, hogy a távoltartás kérésének lehetőségéről maguk a rendőrök tájékoztatták, akik ugyanakkor felhívták a figyelmét arra, hogy a határozat meghozatala több órát is igénybe vehet, ezért megpróbálták a feleket békés megegyezésre bírni. A megegyezés sikeres volt, a panaszos alá is írta a nyilatkozatot, miszerint nem kéri az ideiglenes megelőző távoltartást férjével szemben.

Cs. r. főrm. tanúkénti meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a lemondó nyilatkozat aláírása érdekében semelyik kollégája nem gyakorolt nyomást a panaszosra. P. r. hdgy. előadása szerint pedig K. J. megígérte, hogy önként elhagyja az ingatlant, melynek tudatában a panaszos nem kérte az ideiglenes megelőző távoltartás alkalmazását.

Abban az esetben is, ha a Testület elfogadja a panaszos állítását, a Testület megítélése szerint a rendőri „lebeszélés” semmiképp nem érte el azt a szintet, amely a panaszos oldalán jogsérelmet eredményezett volna.

A Testület a rendőrök részéről nem tudott megállapítani olyan jogszerűtlenséget, mely a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét eredményezné.

2) A Testület vizsgálta a panaszos első előállításának jogszerűségét.

a) Elsőként annak megállapítása vált szükségessé, hogy a panaszos előállítását megfelelő jogalap birtokában fogyanatosították-e.

A panaszos előállításának végrehajtásáról készített jelentés az Rtv. 33. § (1) bekezdésének e) pontjára hivatkozik, melynek alapján „a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akinek előállítását külön törvényben meghatározott feltételek alapján elrendelik”. Ugyanakkor az irat nem rögzíti, hogy pontosan melyik törvény alapján rendelték volna el a panaszos előállítását, hanem arra hivatkoznak, hogy olyan tárgyi bizonyítási eszköz merült fel, amely alátámasztja ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését a panaszossal szemben.

A Testület megítélése szerint a rendőri szerv nem megfelelő előállítási okot jelölt meg a panaszos előállítása vonatkozásában, hisz az Rtv. 33. § (2) bekezdésének g) pontja épp az ilyen esetekre biztosít előállítási jogalapot („a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, akivel szemben ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének van helye”).

A Hek. tv. 6. § (2) bekezdésének b) pontja értelmében a rendőrség az ideiglenes megelőző távoltartást elrendelheti a bántalmazott bejelentése alapján is.

A konkrét esetben K. J. személyesen jelent meg az M. városi Rendőrkapitányságon, ahol előadta, hogy őt a panaszos, valamint D. M. a korábbiakban többször tetteleg bántalmazta, és a szóban forgó napon is bántalmazták. Vallomása szerint a panaszos őt ököllel legalább tíz alkalommal mellkason ütötte, valamint D. M. megragadta mellényét és oly módon rántotta azt maga felé, hogy K. J. elesett. Az esetről K. J. átnyújtott egy hangfelvételt is, amely véleménye szerint bizonyítja az általa elmondottakat. Előadta, hogy folyton attól retteg, hogy ismét megtámadják, és komolyabb baj történik, ezért kérte az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelését a panaszossal szemben.

A Testület – ahogy azt a korábbiakban is kifejtette – hatásköre hiányában nem jogosult annak értékelésére, hogy a rendőrség jogszerűen rendelte-e el az ideiglenes megelőző távoltartást a panaszossal szemben, kizárólag abban jogosult állást foglalni, hogy a rendőrség az eset összes körülménye alapján nem hozott-e nyilvánvalóan megalapozatlan döntést a tekintetben, hogy fennálltak-e az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének a feltételei.

A Hek. tv. 6. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az ideiglenes megelőző távoltartást akkor rendeli el, ha az eset összes körülményéből, így különösen a bántalmazó és a bántalmazott által előadott tényekből, a hozzátartozók közötti erőszak helyszínéből, a hozzátartozók közötti erőszakra utaló jelekből, a bántalmazó és a bántalmazott magatartásából és egymáshoz való viszonyából a hozzátartozók közötti erőszak elkövetésére megalapozottan lehet következtetni.

Megállapítható, hogy a rendőrség a bejelentést megelőzően már kivonult egy ízben a panaszos házához az este folyamán, és tudomást szereztek arról, hogy a felek közt vitás helyzet áll fenn. A Testület megítélése szerint a rendőrség birtokában lévő információk, valamint a bejelentés és a hanganyag alapján nem tekinthető nyilvánvalóan megalapozatlannak a rendőrség azon következtetése, hogy fennálltak az ideiglenes megelőző távoltartás elrendelésének a feltételei.

A Testület a fentiek fényében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos első előállításának fennállt a jogalapja, így a panaszos személyes szabadsághoz való joga nem szenvedett sérelmet.

b) Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésében meghatározott előállítási okok nem kötelező jelleggel írják elő az előállítást, hanem mérlegelési jogot engednek az intézkedő rendőrnek, a Testület vizsgálata az Rtv. 15. §-ban meghatározott arányosság követelményének a megvalósulását is. Ezen előállítási okok fennállása esetén ugyanis az Rtv. 15. §-ában szabályozott szükségességi-arányossági elv alapján kell döntést hoznia abban a kérdésben, hogy elérhető-e az intézkedési cél az érintett személyi szabadságának korlátozása nélkül.

Az arányosság követelményét az Rtv. 15. §-a akként írja elő, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az arányosság megítélésekor a Testületnek azt kellett figyelembe vennie, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság korlátozásával volt elérhető.

A konkrét esetben, annak összes körülményére tekintettel – így az előállítás kiváltó okára, céljára is – nem kifogásolható az, hogy a rendőrség mérlegelési jogkörében az előállítás tényleges fogatosítása mellett döntött; ezt támasztja alá az, hogy a rendőrség a hatáskörébe tartozó eljárási cselekményeket az előállítás időtartama alatt fogatosította, nevezetesen meghallgatta a feleket és meghozta az ideiglenes megelőző távoltartást elrendelő határozatot.

A Testület álláspontja szerint tehát a panaszos előállítása megfelelt az arányosság követelményének is, ezért a Testület kimondta, hogy az a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető jogát nem sértette.

c) Tekintve, hogy a panaszos az előállítás időtartamát külön sérelmezte beadványában, a Testület vizsgálta, hogy az okozhatott-e jogsérelmet a panaszosnak.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a

személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott általános arányossági követelmény is.

A panaszost előállításának időtartamáról készített igazolás szerint 02 óra 20 perckor vonták rendőri intézkedés alá, és 05 óra 50 perckor bocsátották szabadon. A szabadságkorlátozásának három és fél órája alatt az alábbiak történtek. A panaszost és D. M.-et beszállították a rendőrkapitányságra, ahol 02 óra 41 perctől 03 óra 42 percig a panaszost hallgatták meg. Ezt követően szinte azonnal, 03 óra 48 perctől fiát hallgatták meg, amely 04 óra 16 percig tartott. Az ideiglenes megelőző távoltartás elrendeléséről szóló határozatot ezt követően hozta meg a rendőrkapitányság vezetője. A szükséges iratok tartalmát elmagyarázták a panaszosnak, melyeket először nem akart aláírni. P. r. hdgy. arról számolt be, hogy a panaszos többször is telefonált, mielőtt az iratokat aláírta volna. Ezt követően a panaszost és fiát visszaszállították otthonukhoz.

A fentiek alapján a Testület az elvégzett cselekményekhez viszonyítva nem tartotta indokolatlanul eltúlzottnak, hogy a panaszos személyi szabadságát három és fél órára korlátozták, álláspontja szerint az előállítás időtartama – figyelemmel az Rtv. 15. §-ban előírt arányossági követelményre – nem haladta meg az elérni kívánt célhoz szükséges időt.

A Testület a fentiek miatt a panaszos fogva tartásának időtartamát arányosnak találta, így nem állapította meg a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető jogának sérelmét.

3) A panaszos kifogásolta, hogy nem tájékoztatták előállításának okáról.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése értelmében „a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles (...) az intézkedés tényét és célját szóban közölni”. Az előállítás okáról az Rtv. 24. §-ában előírt felvilágosítás-adási kötelezettség keretében kellett volna tájékoztatni a panaszost, amennyiben arra rákérdezett.

A panaszos beadványában előadta, hogy vele mindössze annyit közöltek, hogy őt és fiát azonnal elő kell állítaniuk, azonban egyéb tájékoztatást részére nem adtak, így azt csak a rendőrkapitányságon tudta meg az ügyeletes tisztől, hogy velük szemben kértek távoltartási intézkedést. Az ügyeletes tiszt azt is közölte velük, hogy K. J. tárgyi bizonyítékot adott le, és emiatt vált szükségessé a panaszos és fia előállítása.

Cs. r. ftörm. tanúkénti meghallgatása során ezzel szemben úgy nyilatkozott, hogy a panaszost tájékoztatták arról, hogy előállításának oka, hogy K. J. távoltartást kért ellene és fia ellen. A Testület rendelkezésére áll továbbá egy nyilatkozat, melyet a panaszos írt alá arról, hogy előállításának okáról szóló tájékoztatót szóban megkapta.

A fentiek alapján nem vonható kétségbe, hogy a panaszos tudomást szerzett előállításának tényéről és céljáról, ugyanakkor a rendelkezésre álló információk alapján nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy az előállítás céljáról történő tájékoztatás az intézkedést megelőzően, vagy csak azt követően hangzott el.

A Testület az eddigiekben kifejtettek alapján nem tudott megalapozottan állást foglalni a tekintetben, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga e tekintetben.

4) A panaszos sérelmezte, hogy előállítása alkalmával egy nagy halom iratot írtak alá vele úgy, hogy azok tartalmát a panaszos nem ismerte.

A rendőrök felé azt is jelezte a panaszos, hogy nincs nála szemüvege, így nem tudja elolvasni a dokumentumokat. Azt kivette, hogy az egyik dokumentumon vastagon szedve „bántalmazott” személyként szerepel a férje. A panaszossal azt közölték, hogy amennyiben azokat nem írja alá, hatósági tanú jelenlétében írják azt alá. Kifogásolta, hogy félretájékoztatták az egyik aláírandó dokumentum tartalmáról, mivel az nem előállításának időtartamáról készült, hanem a szóbeli figyelmeztetés megtörténtét volt hivatott igazolni.

a) P. r. hdgy. tanúkénti meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy több alkalommal szóban elmagyarázta a panaszosnak a határozat pontos tartalmát. Kiemelte, hogy a panaszos el tudta olvasni a dokumentumot, mert arra vonatkozóan megjegyzést is tett.

Megállapítható, hogy a dokumentumok aláírásakor a panaszoson kívül vele tartózkodott fia is. Így amennyiben P. r. hdgy. szóbeli tájékoztatása nem is lett volna teljes körű vagy pontos, a panaszos fiának módjában állt édesanyjának segíteni a dokumentumok felolvasásában. Azt a panaszos sem kifogásolta beadványában, hogy ezen lehetőségében akadályozva lett volna.

A Testület mindezek okán arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos szemüvegének hiánya okán nem sérült tisztességes eljáráshoz való joga.

b) A panaszos azon állításával kapcsolatban, miszerint félretájékoztatták az aláírandó dokumentum tartalmáról, a Testület nem tudott állást foglalni a rendelkezésre álló információk alapján.

A fentiek okán a Testületnek nem állt módjában döntést hozni abban a kérdésben, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

c) A Testület vizsgálta, hogy mennyiben volt helytálló a r. hdgy. tájékoztatása a hatósági tanú alkalmazása tekintetében.

A hatósági tanú alkalmazását azt követően helyezték kilátásba, hogy a panaszos nem kívánta aláírni az ideiglenes megelőző távoltartásról szóló határozatot. A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 55. §-ának (1) bekezdése értelmében „a hatóság a biztosítási intézkedés alkalmazása során, szemlénél, lefoglalásnál, hatósági ellenőrzésnél hatósági tanút vehet igénybe”. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése rögzíti, hogy „a hatósági tanú az eljárási cselekmény során történt eseményeket és az általa tapasztalt tényeket a jegyzőkönyv aláírásával igazolja”.

Megállapítható, hogy a hatósági tanú igénybevételére a törvényben meghatározott eljárási cselekmények során kerülhet sor, azonban a konkrét esetben a hatósági tanút azt követően helyezték kilátásba, hogy a panaszos nem kívánta aláírni az ideiglenes megelőző távoltartásról szóló határozatot.

Ugyan a fent idézett rendelkezések egyike sem alkalmazható jelen esetben, ugyanakkor a törvény nem tartalmaz rendelkezést arra az esetre, ha a határozatban bántalmazottként megjelölt személy nem hajlandó aláírásával igazolni, hogy közölték vele a határozatot. Nyilvánvalóan nem alkalmazhatóak jelen esetben a kézbesítés, illetve a kézbesítési vélelem szabályai, hisz az időbeli késedelem meghúszta a határozattal elérni kívánt célt. A Testület

meglátása szerint a hatósági tanú alkalmazása lett volna az egyetlen módja annak, hogy a panaszostól és a rendőröktől is független személy tanúsítsa, hogy a határozatot közölték a panaszossal.

Megjegyzni továbbá a Testület azt, hogy a panaszos részére a határozatot megfelelően közölték, így az a panaszos aláírása nélkül is azonnal végrehajtható lett volna. A határozattal szemben a Hek. tv. 10. §-ában rögzített bírói felülvizsgálat biztosít megfelelő jogorvoslatot.

Mivel a panaszos részére a hatósági tanú kilátásba helyezése nem minősült nyilvánvalóan megalapozatlan tájékoztatásnak, a Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

5) A panaszos kifogásolta, hogy az intézkedő rendőrök nem rögzítették a távoltartó határozaton a panaszos és K. J. szóbeli megállapodását, illetve nem hívták fel a panaszos figyelmét arra, hogy a határozattal ellentétes szóbeli megállapodás semmis.

A panaszbeadvány szerint mikor visszaszállították a panaszost és fiát a házhoz, megjelent a helyszínen K. J. is, aki a rendőrök füle hallatára közölte, hogy ő csak ahhoz ragaszkodik, hogy D. M. távozzon az ingatlanból, azonban a panaszos maradhat a házban.

A panaszos által elmondottakat, miszerint K. J. engedélyezte számára, hogy a házban maradjon, alátámasztotta mind K. J., mind azok a rendőrök, akik visszakísérték a panaszost a házhoz (B. r. őrm. és Cs. r. rftőrm.).

A Hek. tv. arra vonatkozóan nem tartalmaz rendelkezéseket, hogy elfogadott-e a határozat módosítása a bántalmazó és a bántalmazott kölcsönös megállapodása alapján, ugyanakkor a Testület álláspontja szerint a hatósági határozat ilyen módosítása aláásná az ideiglenes megelőző távoltartás jogintézményének létjogosultságát. A bántalmazott érdekeit az szolgálja, hogy a határozat megváltoztatására mindössze az illetékes bíróság legyen jogosult a Hek. tv. 12. §-a alapján.

A Testületnek ezt követően abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy megvalósított-e jogsérelmet az, hogy a rendőrök nem tájékoztatták a panaszost arról, hogy a határozat rendelkezéseitől bírósági határozat nélkül nem térhetnek el.

Azt a panaszos sem vonta kétségbe, hogy őt megfelelően tájékoztatták az ideiglenes megelőző távoltartás szabályairól, joghatásáról, illetve a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségekről. A határozat tartalmát megismerte, tudomásul vette, és mindezt aláírásával igazolta. A határozat egy példányát átvette. P. r. hdgy. tanúkénti meghallgatása során arra is kitért, hogy D. M. előállítása alkalmával elmondta neki, hogy szeretné megbeszélni K. J.-vel, hogy maradhasson a panaszos az ingatlanban reggelig, azonban a r. hdgy. tájékoztatta arról, hogy a határozat erre nem nyújt lehetőséget.

A Testület megítélése szerint a fenti tájékoztatási kötelezettségen túl az eljáró rendőrök nem voltak kötelesek ismételt felhívni a panaszos figyelmét a határozatban foglaltakra, így többek közt arra, hogy a határozat felülvizsgálatát az illetékes bíróságtól lehet kérni. **Mindezek okán a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet.**

B)

1) A Testület ezt követően vizsgálta, hogy mennyiben volt jogszerű a panaszos ismételt előállítás.

a) Az előállítás végrehajtásáról készített jelentés szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának második fordulata alapján („szabálysértést elkövető személy előállítása, akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható”) állították elő.

i. Elsőként azt volt szükséges tisztázni, hogy fennállt-e a panaszos részéről szabálysértés elkövetésének a rendőri intézkedéshez szükséges mértékű gyanúja.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 168. §-a szerint „aki a külön törvényben meghatározott ideiglenes megelőző távoltartó határozatban (...) meghatározott szabályokat megszegi, szabálysértést követ el”.

Megállapítható, hogy a panaszossal szemben kiszabott ideiglenes megelőző távoltartás szabályai szerint a panaszos 72 óráig köteles elhagyni az ingatlant. A panaszossal a határozat tartalmát ismertették, azt aláírásával ellátta. Fiának azt is elmagyarázták, hogy a határozat nem teszi lehetővé, hogy azon utóbbi megállapodás alapján a felek módosítsanak. A fentiek ellenére megállapítható, és a panaszos által sem vitatott, hogy a panaszos még másnap kora délután is az ingatlanban tartózkodott. A korábbiakban kifejtettek okán nem bír jelentőséggel az, hogy a felek közt szóban megállapodás született a határozat szabályainak módosításáról.

A Testület megállapítja, hogy a szabálysértésnek a panaszos előállításához szükséges gyanúja mindenképpen fennállt, melyet alátámaszt az a tény is, hogy G. r. tzls. szabálysértési feljelentést tett a panaszossal szemben.

ii. A Testület ezt követően vizsgálta, hogy a panaszossal szemben azonnal lefolytatható volt-e az eljárás.

A Szabs. tv. 73. §-a a következőképpen rendelkezik. „A rendőrség szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértés esetén a tetten ért eljárás alá vont személyt gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából őrizetbe veheti. (...) A szabálysértési őrizet a bíróság érdemi végzésének meghozataláig, de – e törvény eltérő rendelkezése hiányában – legfeljebb hetvenkét óráig tart. Az eljárás alá vont személyt nyomban szabadon kell bocsátani, ha a szabálysértési őrizet tartama alatt a bíróság a gyorsított eljárást nem folytatta le vagy nem szabott ki szabálysértési elzárást.”

A 124. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértés miatt őrizetbe vett személyt a rendőrség a gyorsított bírósági eljárás lefolytatása

céljából a bíróság elé állítja. Megállapítható, hogy a panaszos elzárással is büntethető szabálysértést követett el, hisz a Szabs. tv. XXIII. fejezete a szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértések között rögzíti a távoltartó határozat megszegése szabálysértését. A panaszost a rendőrök a gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából őrizetbe vehették, és akár azonnal bíróság elé állíthatták volna.

A Testület a fentiek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszossal szemben az eljárás azonnal lefolytatható volt. Így kimondta, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja megfelelő jogalapot biztosított az előállításához, ezért a jogalap tekintetében a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült.

b) Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésében meghatározott előállítási okok nem kötelező jelleggel írják elő az előállítást, hanem mérlegelési jogot engednek az intézkedő rendőrnek, a Testület vizsgálata az Rtv. 15. §-ban meghatározott arányosság követelményének a megvalósulását. Ezen előállítási okok fennállása esetén ugyanis az Rtv. 15. §-ában szabályozott szükségességi-arányossági elv alapján kell döntést hoznia abban a kérdésben, hogy elérhető-e az intézkedési cél az érintett személyi szabadságának korlátozása nélkül.

Az arányosság követelményét az Rtv. 15. §-a akként írja elő, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

A Testület az arányosság vizsgálata során azon kérdést tette fel, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság korlátozásával volt elérhető.

Tényként rögzíti a Testület, hogy a panaszos szabálysértési őrizetét – az előállítási okkal ellentétesen – nem rendelték el, illetve nem állították bíróság elé gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából. A panaszossal mindössze néhány dokumentumot íratnak alá, illetve G. r. tzls. szabálysértési feljelentést tett ellene. Másfél óra elteltével a panaszost szabadon bocsátották.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos előállításának indokaként a jelentés helytelenül hivatkozott az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának második fordulatra, hisz a panaszost nyilvánvalóan nem ezen okból állították ismételten elő. A téves jogalap megjelölése folytán csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A Testület ugyanakkor megállapítja, hogy a panaszos előállításához megfelelő jogalapot biztosított az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont első fordulata („aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja”). A helyszínre érkező rendőrök ugyanis felszólították a panaszost, hogy hagyja el a házat, mert megsértette az ideiglenes megelőző távoltartó határozatban foglaltakat, azonban a panaszos különböző kifogásokat hozott fel és arra hivatkozott, hogy a határozatot szóban módosították férjével. Nyilvánvalóan nem merülhet fel, hogy ilyen helyzetben otthagyják a panaszost – aki a határozat értelmében a bántalmazó fél – a házban, így a szabálysértés megszakítása érdekében a panaszos előállítása arányosnak tekinthető.

A Testület ezért nem állapította meg a panaszos személyes szabadsághoz való jogának a sérelmét.

2) Vizsgálta a Testület a rendőrök által alkalmazott hangnemet is, valamint azt, hogy részére azt mondták, hogy „ha kell, megbilincselve is” az ingatlan elhagyására kell kényszeríteniük a panaszost.

Ezzel összefüggésben a Testület hivatkozik az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdésére, amely – többek között – kimondja, hogy a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület több állásfoglalásában kifejtett vélekedése szerint az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

a) A Testülethez eljuttatott beadványában a panaszos kifogásolta, hogy „erőszakosan, szinte kiabálva” utasították a panaszost arra, hogy hagyja el az ingatlant. G. r. tzls. tanúkénti meghallgatása során tagadta, hogy agresszív vagy erőszakos lett volna a panaszossal szemben, vele kulturáltan, normális hangnemben beszélt. A panaszos részt vett a r. tzls. meghallgatásán, és maga is megerősítette, hogy velük szemben semmilyen kifogása nem volt, mivel kulturáltak voltak és semmiképp nem erőszakosak.

b) A panaszos bilincselésének kilátásba helyezésével kapcsolatban G. r. tzls. elismerte, hogy elhangzott a kényszerítő eszköz alkalmazására vonatkozó figyelmeztetés, ugyanakkor ezt jóindulatból közölte, semmiképp nem agresszív fellépésnek szánta. A panaszos erre reagálva mondta, hogy nem is a r. tzls. figyelmeztetésével volt gondja, hanem hallotta, hogy az ügyeletes adta ezt az utasítást.

A Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 61. § (1) bekezdésére, melynek értelmében „a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet (...) előzetesen figyelmeztetni kell”. Bilincs alkalmazását a törvény lehetővé teszi többek közt abban az esetben, ha az intézkedés alá vont személy ellenszegül az intézkedéssel szemben. Tekintettel arra, hogy a bilincs alkalmazásának elvi lehetősége felmerült a panaszossal szemben, a Testület megítélése szerint nem tekinthető teljesen indokolatlannak a kényszerítő eszköz alkalmazására való rendőri figyelmeztetés.

A fentiek okán a panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga nem sérült.

3) A panaszos sérelmezte, hogy nem engedélyezték neki ismételt előállítását megelőzően, hogy megvárja nővérét annak érdekében, hogy az ingatlant, illetve beteg kutyáját és macskáját, valamint értékeit rábízza, és fontos iratait biztos helyre tegye. Épphogy arra volt ideje, hogy az iratokat a nappaliban elrejtse és felkapja a táskáját.

G. r. tzls. tanúkénti meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy felszólították a panaszost arra, hogy készülődjön, aki sírt és különböző indokokat hozott fel, hogy maradhasson a házban. A panaszost végül csak 10 perces készülődés elteltével tudták előállítani.

A Szolgálati Szabályzat tartalmaz vagyonvédelmi előírásokat a lakásból való előállítás esetére. A 15. § (1) bekezdése szerint, ha az Rtv. 33-34. §-ai, illetve 37. §-ának b) és c) pontja alapján a személyt a lakásából szállítják el, szükség esetén a lakásban maradó vagyontárgyait a rendőr biztonságba helyezi, tanúk jelenlétében az üresen maradó lakást lepecsételi. Az idézett szakasz (2) bekezdése előírja, hogy „a növények, haszon- és díszállatok gondozására a helyi önkormányzat jegyzője útján kell intézkedni”.

Megállapítható ugyanakkor, hogy a panaszost személyi szabadságában 16 órától 17 óra 45 percig, azaz kevesebb, mint két órára korlátozták, melyet követően ismét a házához szállították annak érdekében, hogy értékeit magához vegye.

A Testület megjegyzi, hogy a panaszos rendelkezett kulccsal a házhoz, és abban nem volt akadályozva, hogy nővérének odaadja a kulcsot annak érdekében, hogy a szükséges lépéseket megtegye.

Felhívja a figyelmet ezen túlmenően a Testület az ideiglenes megelőző távoltartó határozatban foglaltakra, melynek értelmében „a bántalmazók kötelesek az ingatlant haladéktalanul, a jelen határozat közlésétől számított 72 óra időtartamra elhagyni, az ingatlan elhagyása előtt a legszükségesebb személyes tárgyaikat jogosultak magukkal vinni”.

Tekintettel az előbb leírtakra, a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

4) A panaszos azt is kifogásolta, hogy kifejezett kérdése ellenére nem tájékoztatták ismételt előállításának okáról.

Az Rtv. – már hivatkozott – 20. § (2) bekezdése mindössze annyit ír elő, hogy az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni kell az intézkedés tényéről és céljáról. Az ok közlése tekintetében az Rtv. 24. § (1) bekezdése tartalmaz előírást, melynek értelmében „a rendőr köteles a (...) hozzáférőknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni”.

G. r. tzls. tanúkénti kihallgatása során azt állította, hogy a panaszossal közölte, hogy előállításának indoka, hogy a távoltartó határozatban foglaltakat megszegte. Erre a panaszos felhozta, hogy férje részére engedélyezte, hogy mégis maradhat az ingatlanban. Ezért is telefonált vissza a r. tzls. az ügyeletre, hogy ennek ellenére is elő kell-e állítaniuk a panaszost.

A válaszadás megtörténtét támasztja alá az is, hogy a panaszos aláírt egy nyilatkozatot, mely szerint az előállítás okáról szóban tájékoztatták.

Mindezekből a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a panaszosnak megadták a szükséges felvilágosítást előállításának okával kapcsolatban, így tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet.

5) A panaszos beadványában arra is kitért, hogy megtiltották neki a telefonhasználatot, és nem engedték, hogy bárkit is értesítsen ismételt előállításáról.

A Testület utal az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdésére, amely szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőröket terheli.

A Testület megkeresésében rákérdezett, hogy biztosítottak-e lehetőséget a panaszosnak arra, hogy értesítsen valakit előállításáról, azonban válasz nem érkezett az illetékes rendőrkapitányságtól.

A panaszos állításával némiképp ellentmondásban van az az információ – melyet maga a panaszos közölt a Testülettel –, miszerint a panaszos nővére és bátyja megérkeztek a rendőrkapitányságra, hogy testvérüket megvárják. Amennyiben a panaszosnak nem lett volna lehetősége értesítenie nővérét előállításáról, minden bizonnyal nem rögtön a helyi rendőrkapitányságon keresték volna a panaszost.

A Testület a fentiek okán arra az álláspontra helyezkedett, hogy biztosították a panaszos számára, hogy nővérét értesítse előállításáról, így tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

7) Végezetül azt is sérelmezte a panaszos, hogy az általa aláírt nyilatkozat egy másolati példányát csak többszöri kérésére adták át részére.

Megállapítható ugyanakkor, hogy a panaszosnak végül biztosítottak egy másolati példányt a nyilatkozatból, így a Testület megítélése szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet.

IV.

A Testület vizsgálta annak a panaszosnak a beadványát, aki sérelmezte, hogy vele szemben ideiglenes megelőző távoltartó határozatot hoztak, és kétszer előállították a helyi rendőrkapitányságra. A rendőri intézkedés számos momentuma tekintetében fogalmazott meg kifogásokat, melyek nagy része vonatkozásában a Testület nem állapított meg alapjogsérelmet. A panaszos ismételt előállítása kapcsán a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a nem megfelelő jogalapra hivatkozás csekély mértékben sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát, azonban előállítása indokolt volt, így nem sértette személyes szabadsághoz való jogát.

A Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt az Rtv. 93. §. (2) bekezdése alapján az intézkedést foganatosító szervek vezetőjéhez áttette.

Budapest, 2014. február 12.

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag